

Arrest

nr. 170 061 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een shiitische Arabier afkomstig uit Basra in Zuid-Irak. Na vijf jaar lagere school, bent u omwille van de financieel precaire situatie van uw familie moeten stoppen met studeren. U bent vervolgens beginnen werken in een restaurant. Na zeven jaar zou u op zelfstandige basis een eetkraampje hebben uitgebaat. U zou ook nog een tijdje hebben gewerkt als arbeider in de bouw. Vanaf 2011 zou u zijn beginnen werken voor een Turkse firma die keukens vervaardigt. Op 21 augustus 2015 zou u zich samen met drie vrienden, i.c. Hamza (K.), Moslim (F.) en Mohammed (A.), in een auto hebben bevonden, op weg naar een toeristische plek, toen jullie plots door een voorbijrijdende wagen werden beschoten. Hamza (K.) en Moslim (F.) kwamen hierbij om het leven. Uzelf en Mohammed (A.) zouden onmiddellijk uit de wagen gestapt zijn en weggevlucht zijn. Jullie durfden niet naar een nabijgelegen politiecheckpoint te gaan omdat jullie vreesden anders zelf te

zullen worden gearresteerd. U zou vervolgens naar huis zijn gegaan, waar u alles vertelde aan uw moeder. Diezelfde nacht bent u ondergedoken bij een vriend van u in de stad Basra. De volgende dag zouden vooraanstaande vertegenwoordigers van de clans waartoe uw twee overleden vrienden behoorden, naar uw huis gekomen zijn, op zoek naar u. Jullie huis zou hierbij beschoten zijn geweest. Men zou ook op de muren van het huis hebben geschreven dat er 'bloed aan de muren van het huis kleeft'. Op 30 september 2015 zou u met het vliegtuig vanuit Basra naar Turkije gereisd zijn, waar u ongeveer vier dagen verbleef. Vervolgens reisde u illegaal verder naar België waar u op 21 oktober 2015 aankwam. Op 26 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België. Na uw vlucht uit Irak vernam u nog dat Mohammed (A.) werd gedood door de families van Hamza (K.) en Moslim (F.). U meldde voorts nog dat u meermaals werd opgebeld en bedreigd maar u vernielde uiteindelijk uw simkaart.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u kopieën van volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw paspoort, uw woonkaart en uw voedselkaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het erg opmerkelijk dat u geen idee heeft door wie u precies werd beschoten op 21 augustus 2015. U merkte wel op dat het om leden van politieke partijen ging (vraag 61), maar concrete elementen die deze stelling zouden kunnen ondersteunen, brengt u geenszins aan. U verklaarde dienaangaande zelf dat u helemaal niets weet over de daders en ook geen enkel idee heeft. U komt uiteindelijk niet verder dan op te merken dat er bij jullie heel veel partijen zijn waarna u verschillende militieën opsomt, i.c. Badr, Serai, Hezbollah, Imam Abbas en Jundi Sema. Het is dan ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u blijkbaar geen concrete stappen ondernomen heeft om te weten te komen door wie u werd geïdентificeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66-68). U had evenmin een idee waarom men jullie zou hebben geïdентificeerd. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of één van uw vrienden al dan niet politiek actief was, wat op zich opvallend is aangezien men redelijkerwijze mag verwachten dat men over zijn vrienden weet of die al dan niet politiek actief zijn. U haalde zelf een aantal mogelijke vervolgingsmotieven aan. U opperde dat één van uw vrienden mogelijk alcohol dronk, of zelfs alcohol verkocht. U haalde ook aan dat misschien één van uw vrienden een verboden relatie had met één of andere vrouw. Hier verder op doorgegaan bleek u wel te weten dat al uw vrienden alcohol dronken maar geen alcohol verkochten.. Over een eventuele relatie van één van uw vrienden met een vrouw bleek u dan weer eigenlijk geen concrete informatie te hebben.

U concludeerde dat jullie aldus mogelijk werden geïdентificeerd omwille van het feit dat jullie af en toe alcohol dronken, maar u voegde er meteen aan toe dat dit enkel uw persoonlijke vermoeden betrof (zie gehoorverslag CGVS, vragen 69-75). Opnieuw dient opgemerkt dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om meer informatie te bekomen over de vervolgingsmotieven zodat u tenminste kon nagaan of uw vermoedens in dit verband al dan niet strookten met de waarheid. Dit is onbegrijpelijk. Eveneens opmerkelijk zijn uw verklaringen waarbij u liet optekenen na het schiet-incident niet naar een nabijgelegen politiecontrolepost te zijn geweest. Jullie wilden dat niet uit vrees zelf te zullen worden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 61). Het is echter allerminst duidelijk waarom slachtoffers van een schietpartij zouden worden gearresteerd door de politie. De vaststelling dat de beschieting plaatsvond in de buurt van een controlepost en dat, naar eigen zeggen, de aanwezige politie alles had gezien, maakt het des te onwaarschijnlijker dat u en uw vriend zich niet tot de politie wendden na het incident (vraag 61). Vervolgens verklaarde u uw twee vrienden die geraakt waren door kogels, achter te hebben gelaten omdat jullie ervan uitgingen dat ze om het leven waren gekomen. U werd gevraagd hoe u van dit laatste zo zeker kon zijn. U antwoordde dat één van de twee een kogel door het hoofd en de nek had gekregen en dat de andere een kogel in zijn buik had gekregen. Nochtans kan men zelfs dergelijke schotwonden overleven op voorwaarde dat men snel medische zorgen krijgt toegediend. U repliceerde dat in Irak een snelle medische interventie uitgesloten is. Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Op basis van uw verklaringen kan immers duidelijk afgeleid worden dat de daders onmiddellijk na de beschieting waren weggereden zodat het acute gevaar geweken was. Door onmiddellijk weg te lopen, hebben jullie niet alleen jullie twee zwaar gewonde vrienden aan hun lot over gelaten, maar bovendien maakten jullie zich hierdoor net verdacht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79-89). Wat er ook van zij, de door u geschetste gang van zaken, komt weinig overtuigend over.

De volgende dag zouden vooraanstaande leden van de clans van uw overleden vrienden naar uw huis gekomen zijn op zoek naar u. Ze zouden hierbij uw woning hebben beschoten en de muren hebben beklad. U zou hiervan telefonisch op de hoogte zijn gebracht door enkele van uw vrienden. U ging er vanaf dan van uit dat deze kwestie een stammenkwestie was geworden en ook dat de stammen van jullie overleden vrienden er onterecht van uitgingen dat jullie de daders waren.

Het is echter geenszins duidelijk waarop de clans zich baseerden om jullie te verdenken van deze moorden. Bovendien is het onbegrijpelijk dat, althans volgens uw verklaringen, de gerechtelijke

autoriteiten helemaal geen onderzoek hebben gevoerd naar de feiten aangezien men er van bij het begin van uitging dat het een stammenkwestie was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 77 en 78). Het is immers weinig geloofwaardig dat er geen enkele onderzoeksdaad zou zijn gesteld door de politie naar een schietpartij waarbij twee mensen om het leven zijn gekomen, temeer daar uit uw eerdere verklaringen blijkt dat deze schietpartij plaatsvond nabij een politiecontrolepost. In dit verband is het evenzeer onbegrijpelijk dat u klaarblijkelijk geen enkele stap heeft ondernomen om de verschillende feiten die u zijn overkomen aan te geven bij de gerechtelijke autoriteiten. U antwoordde dat dit geen zin had aangezien de feiten werden beschouwd als een stammenkwestie (zie gehoorverslag CGVS, vraag 103). Indien dit werkelijk zo zou zijn, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een aantal stappen had ondernomen om dit probleem aan te pakken binnen de context van de stammen. Er werd u dan ook gevraagd of u eventueel stappen had ondernomen om tot een bemiddeling te komen tussen de verschillende vertegenwoordigers van de verschillende clans. U antwoordde hierop negatief. U lichtte toe dat de feiten zwaarwichtig waren en dat de tegenstanders hoe dan ook uit waren op wraak. Bovendien beschikte u zelf niet over goede contacten met de vertegenwoordigers van uw stam, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS, vragen 104-106). Er kan toch logischerwijs worden verondersteld dat u, minstens uw familie, via bemiddeling zou proberen tot een oplossing te komen, minstens dat er toenadering zou gezocht worden tot de vertegenwoordigers van uw stam om te achterhalen of er / dan wel welke mogelijkheden er eventueel zijn om tot een conflictbemiddeling te komen. Dat u noch uw familie hiertoe enige pogingen ondernam is niet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt door het geheel van voorgaande bevindingen reeds ten zeerste ondermijnd.

Ook volgende bevindingen zetten uw geloofwaardigheid bijkomend op de helling. Zo haalde u nog aan dat uw vriend Mohammed (A.) ondertussen werd gedood door de familie van Hamza (K.) en Moslim (F.) en dit als wraak voor hun dood. Gezien de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de moord op Hamza (K.) en Moslim (F.) kan worden betwist, kan ook de waarachtigheid van de moord op Mohammed (A.) in vraag worden gesteld. De vaststelling dat u bovendien niet kan aangeven wanneer uw vriend Mohammed (A.) precies werd gedood, zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling. U hiernaar gevraagd komt u immers niet verder dan op te merken dat u diens dood vernam toen u in Griekenland was. U kan zelfs niet aangeven of Mohammed (A.) werd gedood toen u nog in Basra was of dat dit gebeurde na uw vlucht uit Irak. Dat u dit nieuws pas vernam toen u in Griekenland was, volstaat niet om uw onwetendheid dienaangaande te verklaren (vraag 92 en 93). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten en Mohammed (A.) daadwerkelijk werd gedood door de families van Hamza (K.) en Moslim (F.) is het geenszins onredelijk te verwachten dat u, op het moment dat u van zijn dood werd ingelicht, u hierover bijkomend zou hebben geïnformeerd temeer daar u eveneens een vrees voor deze families aanhaalt. Op het einde van het gehoor werd u ermee geconfronteerd dat uw asielrelaas weinig overtuigend is aangezien u erg veel vage verklaringen aflegde. Bovendien legt u van al deze verklaringen geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor. U antwoordde hierop dat u, in tegenstelling tot vele andere asielzoekers, geen vervalste documenten voorlegde. Het mag duidelijk zijn dat dit uw onvermogen een tastbaar begin van bewijs voor te leggen geenszins kan vergoelijken. U voegde er nog aan toe dat u een aantal keer telefonisch werd bedreigd, maar u lichtte meteen toe dat u hiervan ook geen bewijzen kon voorleggen aangezien u uw simkaart naderhand heeft vernietigd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 110). Indien u daadwerkelijk telefonisch werd bedreigd is het wel opmerkelijk dat u hierover voordien, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit met een woord heeft gerept. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de moord op Hamza en Moslim en uw daaropvolgende problemen in Irak, het ook niet aannemelijk is dat u telefonisch zou zijn bedreigd door de families van Hamza en Moslim.

Over de verder evolutie van uw problemen blijkt u tot slot ook niets te weten. U haalde dienaangaande aan dat u niet weet of er met betrekking tot uw problemen nog iets gebeurd is in Irak omdat u, sinds uw vertrek, geen nieuws meer volgt. U zou heel zwak zijn en niets kunnen volgen of doen. U erop gewezen dat u nog vrienden heeft die u kunnen informeren, beperkt u zicht tot de opmerkingen dat er niet wordt gezegd wat ze aan het doen zijn en dat ze u willen doden (vraag 120 – 122). Dit is niet aannemelijk. Er kan worden verondersteld dat u de nodige interesse aan de dag legt en alles in het werk stelt u terdege te informeren over de evolutie van uw situatie om aldus een duidelijk zicht te hebben op het risico dat u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u hiertoe ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen. Uw onwetendheid en uw nalatigheid u te informeren raken aan de kern van uw relaas en ondermijnen eens te meer de waarachtigheid van uw relaas.

Omwille van het geheel van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Ze zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvonden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Waar hem verweten wordt dat hij niet weet wie hem beschoot, gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) volgens verzoeker voorbij aan de situatie in Irak en de situatie waarin hij zich bevond. Uit informatie blijkt dat zich in de provincie van verzoeker regelmatig aanslagen voordoen. Daarnaast is het logisch dat de aanvallers zich niet voorstelden aan verzoeker en diens vrienden. Op het moment zelf hadden zij uiteraard weinig interesse om te weten te komen wie hen beschoot. Het is onredelijk om te verwachten dat verzoeker op het ogenblik van de aanslag zou trachten te weten te komen wie hem beschoot. Verzoeker weet inderdaad niet waarom hij exact onder vuur genomen werd. Dit betekent echter niet dat de aanslag nooit plaatsvond. Verzoeker had weldegelijk vermoedens en zette deze uiteen tijdens het gehoor bij het CGVS. Verder is er de mogelijkheid dat verzoeker slachtoffer werd van willekeurig geweld of van een geval van ‘*mistaken identity*’. Dit werd door het CGVS niet eens in overweging genomen.

Ook het verwijt dat verzoeker de hulpdiensten en de politie niet contacteerde houdt geen rekening met de situatie waarin verzoeker zich bevond. Hij wilde zich uiteraard zo snel mogelijk uit de voeten maken. Verzoeker erkent dat hij vooral aandacht besteedde aan zijn eigen veiligheid. Dit is misschien moreel afkeurenswaardig doch is wel begrijpelijk. Bovendien gaf verzoeker een plausibele uitleg waar hij aanhaalde dat er in Irak geen dringende hulp voorhanden is. Verder is de medische kennis van verzoeker misschien niet bijzonder groot maar kon hij gelet op de verwondingen van zijn vrienden wel concluderen dat zij het toch niet zouden hebben overleefd, zelfs indien hij een ambulance had gecontacteerd.

Wederom wordt geen rekening gehouden met de situatie in Irak waar het vreemd geacht wordt dat de politie geen onderzoek voerde en dat verzoeker de evolutie van dit onderzoek niet opvolgde. In een land waar dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen, kan niet worden verwacht dat naar elk verdacht overlijden onderzoek gedaan wordt. Verzoeker geeft toe dat hij over de aanslag en een eventueel politieonderzoek geen bewijs kan voorleggen. Hij benadrukt echter dat hij een plausibel relaas uiteen zette zodat er geen reden is om aan zijn verhaal te twifelen.

De omstandigheden waarin hij zich bevond, verklaren waarom verzoeker niet kon aangeven wanneer zijn vriend werd gedood. Hij vertrok halsoverkop uit Irak en verbleef in Griekenland in precare

omstandigheden. Tijdens deze periode vernam hij het nieuws. Dat hij zich de datum niet exact herinnert is te wijten aan zijn moeilijke leefsituatie op dat moment.

Verzoeker wijst erop dat hij geen contact meer kon hebben met zijn thuisland en familie en in de praktische onmogelijkheid was om zich verder op de hoogte te stellen van zijn problemen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij door de stammen van zijn vrienden werd geïsoleerd naar aanleiding van een schietincident waarvan hijzelf en zijn vrienden slachtoffer werden.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het administratief dossier echter tegenstrijdige verklaringen af omtrent het cruciale element in zijn asielaanvraag, met name de beschieting waarvan hij en zijn vrienden slachtoffer geworden zouden zijn. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoeker in niet mis te verstane bewoordingen: *"We zijn 5 vrienden en 3 van mijn vrienden werden vermoord (...) Mijn andere vriend Mohamed (A.) werd ook vermoord (...) op 24/09/2015"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Aldus gaf verzoeker duidelijk aan dat zij bij de eerste beschieting met vijf personen waren en dat daarbij drie van zijn vrienden werden gedood. Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan dat zij bij de beschieting slechts met vier waren en dat er slechts twee van zijn vrienden werden gedood. Geconfronteerd met zijn eerdere gezegden in de vragenlijst, ontkende hij deze en trachtte hij te laten uitschijnen dat zijn verklaringen bij de DVZ bij het invullen van de vragenlijst niet correct zouden zijn vertaald (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.61, 65). Dat dit zo zou zijn, kan echter geheel niet worden aangenomen. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bij de DVZ bijstond immers goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker maakte van zulke problemen geen melding. Verzoeker ondertekende de vragenlijst van het CGVS, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch, bovendien voor akkoord. Hiermee bevestigde hij uitdrukkelijk dat de in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst). Daarenboven zijn de verklaringen in de vragenlijst duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat niet kan worden aangenomen dat zij verkeerd zouden zijn vertaald.

Verzoeker legde eveneens frappant incoherente verklaringen af over de moord op zijn andere vriend, Mohamed A. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan dat Mohamed reeds werd gedood op het ogenblik dat hijzelf nog in Basra vertoefde, gaf hij de datum van diens overlijden en preciseerde hij dat hij zes dagen na diens dood het land verliet (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, bleek verzoeker bij het CGVS echter niet meer te kunnen aangeven wanneer zijn vriend Mohamed precies werd gedood, gaf hij aan dit slechts in Griekenland te hebben vernomen en kon hij zelfs niet aangeven of Mohamed werd gedood voor of na zijn vertrek uit Basra.

Verzoeker beweerde bij het CGVS voorts dat hij meermaals telefonisch werd bedreigd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.110). Indien dit werkelijk zo was, kon echter worden verwacht dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als herhaalde telefonische bedreigingen die hem ertoe noopten zijn simkaart te vernietigen hierin zou hebben vermeld. Dat verzoeker dit niet deed (administratief dossier, vragenlijst), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage verklaringen af en vertoonde een kennelijk gebrek aan interesse omtrent de ware toedracht achter het schietincident dat centraal staat in zijn asielaanvraag en

bepalend zou zijn geweest voor zijn verdere leven. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Vooreerst is het erg opmerkelijk dat u geen idee heeft door wie u precies werd beschoten op 21 augustus 2015. U merkte wel op dat het om leden van politieke partijen ging (vraag 61), maar concrete elementen die deze stelling zouden kunnen ondersteunen, brengt u geenszins aan. U verklaarde dienaangaande zelf dat u helemaal niets weet over de daders en ook geen enkel idee heeft. U komt uiteindelijk niet verder dan op te merken dat er bij jullie heel veel partijen zijn waarna u verschillende militie opsoemt, i.c. Badr, Serai, Hezbollah, Imam Abbas en Jundi Sema. Het is dan ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u blijkbaar geen concrete stappen ondernomen heeft om te weten te komen door wie u werd geïdентificeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66-68). U had evenmin een idee waarom men jullie zou hebben geïdентificeerd. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of één van uw vrienden al dan niet politiek actief was, wat op zich opvallend is aangezien men redelijkerwijze mag verwachten dat men over zijn vrienden weet of die al dan niet politiek actief zijn. U haalde zelf een aantal mogelijke vervolgingsmotieven aan. U opperde dat één van uw vrienden mogelijk alcohol dronk, of zelfs alcohol verkocht. U haalde ook aan dat misschien één van uw vrienden een verboden relatie had met één of andere vrouw. Hier verder op doorgegaan bleek u wel te weten dat al uw vrienden alcohol dronken maar geen alcohol verkochten.. Over een eventuele relatie van één van uw vrienden met een vrouw bleek u dan weer eigenlijk geen concrete informatie te hebben.

U concludeerde dat jullie aldus mogelijk werden geïdентificeerd omwille van het feit dat jullie af en toe alcohol dronken, maar u voegde er meteen aan toe dat dit enkel uw persoonlijke vermoeden betrof (zie gehoorverslag CGVS, vragen 69-75). Opnieuw dient opgemerkt dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om meer informatie te bekomen over de vervolgingsmotieven zodat u tenminste kon nagaan of uw vermoedens in dit verband al dan niet strookten met de waarheid. Dit is onbegrijpelijk.”

Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Waar hij gevolgd kan worden dat op het ogenblik van de aanslag zelf niet mocht worden verwacht dat hij op de hoogte kwam van of zich informeerde over de identiteit van zijn belagers, hun (mogelijke) doeleinden en de reden waarom zij verzoeker en diens vrienden viseerden, doet dit immers geenszins afbreuk aan het gegeven dat van hem mocht worden verwacht dat hij zich hierover nadien zou hebben geïnformeerd. Verzoeker verbleef na dit incident blijkens het niet-betwiste feitenrelaas immers nog meer dan een maand in zijn land van herkomst en onderhoudt ook vanuit België klaarblijkelijk nog contacten met zijn familie en vrienden in Zuid-Irak (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.5-8, 63, 101, 119-122). Dat hij naliet zichzelf te informeren over het centrale element in zijn relaas, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Eveneens opmerkelijk zijn uw verklaringen waarbij u liet optekenen na het schiet-incident niet naar een nabijgelegen politiecontrolepost te zijn geweest. Jullie wilden dat niet uit vrees zelf te zullen worden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 61). Het is echter allerminst duidelijk waarom slachtoffers van een schietpartij zouden worden gearresteerd door de politie. De vaststelling dat de beschieting plaatsvond in de buurt van een controlepost en dat, naar eigen zeggen, de aanwezige politie alles had gezien, maakt het des te onwaarschijnlijker dat u en uw vriend zich niet tot de politie wendden na het incident (vraag 61). Vervolgens verklaarde u uw twee vrienden die geraakt waren door kogels, achter te hebben gelaten omdat jullie ervan uitgingen dat ze om het leven waren gekomen. U werd gevraagd hoe u van dit laatste zo zeker kon zijn. U antwoordde dat één van de twee een kogel door het hoofd en de nek had gekregen en dat de andere een kogel in zijn buik had gekregen. Nochtans kan men zelfs dergelijke schotwonden overleven op voorwaarde dat men snel medische zorgen krijgt toegediend. U repliceerde dat in Irak een snelle medische interventie uitgesloten is. Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Op basis van uw verklaringen kan immers duidelijk afgeleid worden dat de daders onmiddellijk na de beschieting waren weggereden zodat het acute gevaar geweken was. Door onmiddellijk weg te lopen, hebben jullie niet alleen jullie twee zwaar gewonde vrienden aan hun lot over gelaten, maar bovendien maakten jullie zich hierdoor net verdacht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79-89). Wat er ook van zij, de door u geschetste gang van zaken, komt weinig overtuigend over.”

Verzoeker tracht ook deze vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Hij gaat met zijn uitleg dat hij zich zo snel mogelijk uit de voeten wou maken immers volledig voorbij aan de terechte vaststellingen dat het directe gevaar blijkens zijn eigen verklaringen geweken was en dat hij zich door zich zonder meer uit de voeten te maken net verdacht maakte. Dat er in Irak geen dringende medische hulp voorhanden is betreft voorts een blote bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd of onderbouwd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Indien dit werkelijk zo zou zijn, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een aantal stappen had ondernomen om dit probleem aan te pakken binnen de context van de stammen. Er werd u dan ook gevraagd of u eventueel stappen had ondernomen om tot een bemiddeling te komen tussen de verschillende vertegenwoordigers van de verschillende clans. U antwoordde hierop negatief. U lichtte toe dat de feiten zwaarwichtig waren en dat de tegenstanders hoe dan ook uit waren op wraak. Bovendien beschikte u zelf niet over goede contacten met de vertegenwoordigers van uw stam, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS, vragen 104-106). Er kan toch logischerwijs worden verondersteld dat u, minstens uw familie, via bemiddeling zou proberen tot een oplossing te komen, minstens dat er toenadering zou gezocht worden tot de vertegenwoordigers van uw stam om te achterhalen of er / dan wel welke mogelijkheden er eventueel zijn om tot een conflictbemiddeling te komen. Dat u noch uw familie hiertoe enige pogingen ondernam is niet aannemelijk.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Over de verder evolutie van uw problemen blijkt u tot slot ook niets te weten. U haalde dienaangaande aan dat u niet weet of er met betrekking tot uw problemen nog iets gebeurd is in Irak omdat u, sinds uw vertrek, geen nieuws meer volgt. U zou heel zwak zijn en niets kunnen volgen of doen. U erop gewezen dat u nog vrienden heeft die u kunnen informeren, beperkt u zicht tot de opmerkingen dat er niet wordt gezegd wat ze aan het doen zijn en dat ze u willen doden (vraag 120 – 122). Dit is niet aannemelijk. Er kan worden verondersteld dat u de nodige interesse aan de dag legt en alles in het werk stelt u terdege te informeren over de evolutie van uw situatie om aldus een duidelijk zicht te hebben op het risico dat u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u hiertoe ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen. Uw onwetendheid en uw nalatigheid u te informeren raken aan de kern van uw relaas en ondermijnen eens te meer de waarachtigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. Dat hij in de praktische onmogelijkheid was om zich te informeren, kan gelet op het voorgaande immers geheel niet worden aangenomen. Hij stond namelijk weldegelijk nog in contact met familie en vrienden in Zuid-Irak.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijt verzoeker het CGVS dat het een dubbelzinnig standpunt hanteert over Basra.

Eenzijds erkent het CGVS dat er burgerslachtoffers vallen doch anderzijds oordeelt het dat er geen risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Een verbetering van de situatie is onwaarschijnlijk. Gezien er regelmatig burgerslachtoffers vallen, is er ook voor verzoeker een reëel risico dat hij slachtoffer zou worden van deze aanslagen. Aldus moet aan hem minstens subsidiaire bescherming worden verleend. .

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst verder terecht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeeft, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker komt inzake de voormelde motivering niet verder dan een verwijzing naar de informatie waarop deze motivering is gebaseerd. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan deze motivering. Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst nog actueel is, blijkt verder uit de update van de landeninformatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Uit deze informatie blijkt immers genoegzaam dat de situatie in de provincie Basra geenszins beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS